

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

áll 2

egy hátrafelé lejtő kisvárosi moziban fészkelődhattünk az ötvenes évek vége felé valószínűleg eléggé primitíven viháncoló srácok ám a divatos partizánfilmekhez nem is illettek túlságosan a komolyságok hisz a foltos vásznon töltés nélkül tüzeltek a verhetetlen hősök miközben nagy csörömpöléssel a fűtő bácsi is beviharzott hogy a szén-dioxidot okádó vaskályhákba a parázsra ormótlan alakú szenet töltösn buzgalmában a pokol hevületét keltve szerencsénkre a gyakori filmszakadások ajtócsattogása az izzadt tömeget az elhanyagolt udvar friss levegőjére terelte ahol izgatottan zajonghattunk miként ontja a halált dobtáros géppisztolyából a csatákat döntő alexandr matroszov én ráadásul a kiemelt szerepben néhány ragacsos karamellával voltam ott mivel az emeleti irodából nagynéném ingyen hozta a belépőjegyet s a parányi büfében rögtön beváltottam a felesleget az egy-két forintot melyet anyám takarékos meleg szívővel reggelente lepergetett ám egyszer hátulról egy banda tarkónkat nagy ólmos bokszerekkel megkocogtatta és a gyerek álla szinte belerecegett tűnődtem is később eleget honnan nőnek ki a gengszterek

állam

én már akkor meghatódom ha egy kedves kisvendéglő bezár s habár a múltkori búcsú is olyan volt mint egy bazár hangos törzsvendégekkel mert hogy emlékezések közben a múltat feledni kell műanyag pohárból nyakalt pálinkával specialitásként forró lapcsánkával magam nehezen birkóztam búcsúzó szavaimban némi geggel elcsukló hangon társulva derék tulajai érzelmmel sorolva élő és holt klasszikusaink közül hánynak szolgált vacsorát s ebédet előöblítve mindet tisztelgő huncutkával nem törődve a tisztességtelen haszonban fuldokló mával hát akkor hogy ne rezdülnék ha nemzetünkől valaki a világ dobogójára feláll és rendezetlen dallamokkal bár harsogni kezdik e nép szent dallamát s ha rubik úr kockája világokat renget áttörve gazdagabb népeknél a gusztustalan technikai trendet vagy világnak indul csodaszép szenvedésből néhány költemény nem is tetszik mikor némelyekben olcsó viccekké válik az egész miként az sem ha a dolgok értelme felborul s az állam és nemzet fogalma nivótlan gőzölgésekben fonódik össze botorul jobban szeretek belül rendet tenni s magányomban elmerengni mi is a hazafiúi érzület

államapparátus

a tudománnyal mindig gondjaim voltak roppant tudás illik hozzá mankóként használt nyelvek ám magas szinten már hiányoznak belőlük az érzelmek vagy legalábbis deformálják s gúzsba kötik ha tárgyuk fölött a merev távolságtartás őrködik ám mihelyt a lombikvilágba zamatosan beszélnek már túloldalára esnek a kísérleti lónak alanyaivá válva az amatőr felé hajló cserfes anekdotázónak akinek szellemes futamain a gondolat messze húzó íve megbicsaklik e furcsán bonyolult képletben feltüremkednek a haknik sápadozni kezd a haladásba vetett hit kételyesen riadt képzetünkben bizonytalanul ingadozva de legalább ily hitetlenséget mér a szonda amikor napi gondjainkhoz érve rábandzsítunk a politikai berendezkedésre melynek tág tartományában nem létezik abszolút s történetileg majdnem összehasonlíthatatlan az út mivel a boldogságnak nincsen vegyi képlete és csak statisztikailag közelíthető a mindenkori státus miként működik az állam és a belé szorult államapparátus hogyan liftezhetnek örökösen a képbe a gazemberek és morális érzékünk miért csak olcsó idealizált egyveleg a zuhogó idő félelmetes alagútjaiban